

Arrest

nr. 132 832 van 5 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat FORGET, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Jaghi Band (district Deh Bala, provincie Nangarhar).

Nadat u tot de zesde klas naar school was geweest, bleef u werkloos thuis. Ruim tien jaar geleden huwde u en u kreeg drie kinderen. Twee jaar geleden kocht u een eigen wagen en verzorgde u binnen uw district een soort van taxidienst. Uw broer (Q.R.) ging na zijn studies als een rechter werken in het district Rodat. Toen hij op 13 qaus 1392 (4 december 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) onderweg was naar Jalalabad om van werk te veranderen, werd hij door de taliban ontvoerd

en vermoord. Drie à vier maanden na de moord op uw broer, op 19 dalwa 1392 (8 februari 2014 volgens de Gregoriaanse kalender), werd een jongen, (D.), door twee talibs, Dr. (N.A.) en A.G.), vermoord. U ging zijn moord en die van uw broer aanklagen op het districtshuis. Daar vertelde het districtshoofd u echter dat er niet genoeg middelen waren om het hele district te beveiligen. Vervolgens sprak u de dorpsoudsten hierover aan en spoorde u hen aan om naar Jalalabad te gaan om daar klacht neer te leggen. De dorpsoudsten gingen hier echter niet op in. Op een gegeven moment werd Dr. (N.A.) met drie van zijn kompanen opgepakt. De dag nadien stak (A.G.) uw wagen in brand. Hierop trok u naar Jalalabad, waar u onderdook bij uw neef tot uw vlucht uit Afghanistan geregeld was.

U verliet Afghanistan op de 22 dalwa 1392 (11 februari 2014 volgens de Gregoriaanse kalender) en u kwam hier in België aan op 26 februari 2014. U diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara; de taskara van uw broer; uw rijbewijs; diverse foto's; een USB-stick; een envelop.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolging vreesde vanwege de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste wordt namelijk opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen in Afghanistan belangrijke tegenstrijdigheden vertonen. Het is heel opvallend dat u geen eenduidige verklaringen kunt afleggen over de omstandigheden van de moord op (D.) en wat er op volgde. Zo stelde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op het moment van de moord met uw wagen op weg was naar Cafe bazaar en dat het lijk door deze bazaar werd gebracht (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 2). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u echter aanvankelijk dat u de moord op (D.) hebt zien gebeuren in de bazaar van Aqar Kheil (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.06.2014, p. 10). Later tijdens ditzelfde gehoor stelde u echter dat u de moord niet had zien gebeuren en dat de vader van de vermoorde (D.) u over de moord had verteld toen hij bij u in de taxi zat (zie gehoorverslag CGVS, p. 15 en 16). Het feit dat u over de omstandigheden van de moord op (D.), nochtans een cruciaal element in uw verhaal en de oorzaak van uw vermeende problemen met de taliban, tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder is uw houding en reactie na de moord op (D.), een jongen die u niet kende, niet geloofwaardig wanneer ze vergeleken wordt met de reactie die u had na de moord op uw broer. Gevraagd naar de reactie van u en uw familie op de moord van uw broer stelde u immers dat u geen klacht bent gaan neerleggen, omdat de overheid niet in staat is om mensen te beschermen en omdat de taliban mensen vermoorden die een klacht gaan indienen bij de overheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is dan ook vreemd dat u na de moord op (D.) wel uw beklag deed bij het districtshuis en, toen u daar geen gehoor vond, de dorpsoudsten probeerde te overtuigen om samen met u in Jalalabad klacht te gaan neerleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Geconfronteerd met deze inconsistente houding stelde u dat u heel goed wist dat het gevaarlijk zou zijn, maar dat u zich niet kon inhouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is echter vreemd dat u uw zelfbeheersing wel wist te bewaren na de moord op uw broer, maar dat u die verloor na de moord op iemand waarmee u, buiten het feit dat zijn vader uw taxi heeft genomen, geen banden had en dat u het voor hem wel over had om u met de taliban in de problemen te werken.

Bovendien is het ook vreemd dat u geen eenduidige verklaringen kon afleggen over de reactie van de dorpsoudsten, nadat u hen had aangespoord om in Jalalabad klacht te gaan neerleggen tegen de taliban. Zo stelde u aanvankelijk tijdens het interview dat er wel degelijk concrete plannen waren om naar Jalalabad te gaan, maar dat Dr. (N.A.) daags voor de geplande afreis werd opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Later tijdens gehoor stelde u echter dat de dorpsoudsten niet akkoord gingen om de klacht te gaan neerleggen in Jalalabad (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Toen u nog later werd gevraagd wat nu precies de reactie van de dorpsoudsten was op uw vraag om naar Jalalabad te gaan, gaf u dan weer het onaannemelijke antwoord dat zij niet reageerden en dat zij gewoon stil bleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 17).

Ten slotte is het ook vreemd dat (A.G.) zich de moeite zou getroosten om eerst uw auto in brand te steken en pas daarna, nadat u dus al gewaarschuwd was en het land als gevolg hiervan was ontvlucht, een dreigbrief uitschrijft met de oproep om u te vermoorden. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat indien (A.G.) u effectief naar het leven stond, hij u niet op deze manier zou waarschuwen en zo de gelegenheid zou laten om te vluchten.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw taskara, uw rijbewijs en de voorgelegde envelop bevatten enkel informatie

omtrent uw nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Uit de taskara van uw broer kan dan weer geenszins worden afgeleid dat hij vermoord werd door de taliban. De voorgelegde foto's van uzelf in Afghanistan bevatten geen informatie die in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de foto's en beelden op USB-stick van het lijk en de uitgebrande wagen wordt gesteld dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Datzelfde geldt voor de talibanbrief waarin wordt opgeroepen om u te vermoorden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Inzake uw persoonlijke omstandigheden blijkt uit uw verklaringen dat u een gezonde meerderjarige man bent die zes jaar scholing heeft genoten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U stopte niet uit economische – of veiligheidsoverwegingen met school, maar louter omdat u niet graag ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 6).

Over de financiering van uw vlucht uit Afghanistan, die in totaal 16 000 dollar kostte, legde u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo stelde u aanvankelijk tijdens het interview dat u 300 000 chaldar van thuis mee kreeg, terwijl het overige bedrag u werd geleend door uw neef (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Opvallend is dat u niet precies wist hoeveel uw neef u precies leende (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Later in het interview sprak u deze verklaring bovendien tegen door te stellen dat dit bedrag nog niet betaald werd door uw neef, hetgeen niet aannemelijk is aangezien u reeds meer dan vier maanden geleden Afghanistan bent ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook is het niet aannemelijk dat u verklaarde niet met zekerheid te weten vanwaar uw neef dit geld zou halen en dat u denkt dat hij dit geld zou halen uit de verkoop van de gronden van uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Dat u niet met zekerheid weet of de gronden van uw familie werden verkocht of zullen verkocht worden door uw neef om uw reis uit Afghanistan te bekostigen, hoewel u tien dagen voor het gehoor op het CGVS nog contact had met uw moeder, is niet aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Aangezien u dergelijke onduidelijkheid schept over de financiële armslag van uw familie op het moment van uw vertrek en op heden, wordt besloten dat die groter is dan u laat uitschijnen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tot aan de dood van uw vader twee jaar werkloos bent gebleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Zelfs toen u een vrouw en drie kinderen kreeg, was er nog geen economische noodzaak voor u om te gaan werken. Dat u en uw familie het zich konden veroorloven dat u tot uw 27e geen enkele economische activiteit uitoefende, duidt op een grote financiële draagkracht van uw netwerk in Afghanistan. Bovendien konden uw ouders

het zich financieel veroorloven om daarnaast ook uw broer aan privé-universiteiten in Jalalabad te laten studeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Daarenboven kon u, zelfs al had u nog geen dag in uw leven voor loon gewerkt, met het geld van uw vader een, weliswaar tweedehands, wagen kopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20).

Bovendien beschikt u over een netwerk in de stad Jalalabad aangezien uw neef, die uw vlucht hielp bekostigen en bij wie u kon onderdoken voor uw vlucht, in Jalalabad woont en daar eigenaar is van een huis (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 21). Daarnaast bezit deze neef ook een voor u onbekend aantal jerib grond in Shpola (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Overigens worden momenteel zowel uw moeder als uw drie kinderen momenteel opgevangen door uw oom in Mazina (district Rodat, provincie Nangarhar) die dierenarts is (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 20).

Uit dit alles blijkt dat u over een sterk familiaal netwerk beschikt dat zich uitstrekt tot in de stad Jalalabad en dat beschikt over de financiële armslag om u te helpen bij de opbouw van een menswaardig bestaan in Jalalabad.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij geeft een algemene theoretische uiteenzetting aangaande deze bepalingen en beginselen en stelt in dit kader onder meer dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt zodat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Verzoeker verwijst naar de inhoud van de *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 van UNHCR en naar de hierin aangehaalde relevante factoren om de intensiteit van het conflict te beoordelen. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat met een aantal factoren moet rekening worden gehouden. Verweerder heeft echter nagelaten de criteria in het oordeel te betrekken en laat na te motiveren waarom de criteria zoals vooropgesteld door UNHCR hierin niet worden betrokken.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Hij geeft enkele algemene beschouwingen omtrent de inhoud en de toepassing van de aangehaalde bepalingen en beginselen en stelt dat verweerder geen abstractie mag maken van de algemene situatie in Nangarhar voor terugkeerders, die humanitair, sociaal en financieel dramatisch is ongeacht of men een alleenstaande man is en gestudeerd heeft. Verzoeker meent dat zijn vaardigheden aan deze werkelijkheid niet werden getoetst. Hij verwijst naar hetgeen in de voormelde richtlijnen van UNHCR wordt gesteld over de economische en humanitaire situatie in het algemeen en over de kwetsbaarheid van en obstakels voor IDP's in het bijzonder. Hij betoogt dat veel personen die terugkeren terecht komen in een situatie vergelijkbaar aan deze van IDP's. Er moet rekening worden gehouden met de ontwikkeling van de steden en de groeiende arme bevolking in informele wijken en *settlements*. De leefbaarheid in steden komt meer en meer onder druk te staan, de mogelijkheid om inkomen te vergaren is beperkt en de werkgelegenheid is laag. De beperkte mogelijkheid om een voltijdse job te vinden vormt een reden voor nieuwe verplaatsingen na terugkeer. Een sociaal netwerk is belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren opgeleid in Europa bevinden zich meestal in een nadelige situatie bij het

vinden van werk en moeten vechten om niet in absolute armoede te vervallen. Het staat vast dat bij het bepalen van het redelijke karakter van een intern vestigingsalternatief deze algemene omstandigheden in rekening moeten worden gebracht wanneer op basis van persoonlijke omstandigheden en los van de voormelde algemene situatie wordt verondersteld dat verzoeker zich in Jalalabad kan vestigen. Verweerder mag van de algemene situatie voor personen die terugkeren geen abstractie maken.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 EVRM, “*al dan niet*” samen gelezen met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud en de toepassing van artikel 3 EVRM en voert aan dat het duidelijk is dat hij bij een terugkeer naar Nangarhar zal worden blootgesteld aan handelingen in de zin van dit artikel. Verzoeker meent immers dat hij in opvangkampen zal terechtkomen die als mensonwaardig kunnen worden bestempeld. De toegang tot basisvoorzieningen is in deze *settlements* ontoereikend. Verder wijst verzoeker andermaal op de kwetsbare positie van IDP's, die vaak verband houdt met huisvesting, werkgelegenheid en voedselvoorziening. Verzoeker stelt dat voldoende is aangetoond dat de opvangomstandigheden in de vluchtelingenkampen en informele wijken rond Jalalabad onmenselijk zijn nu bepaalde elementaire behoeften niet beschikbaar zijn. Verweerder is het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet nagegaan en heeft het begin van bewijs niet weerlegd. Iedere gereede twijfel met betrekking tot het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM moet worden weggenomen. Het is daarbij onvoldoende om te stellen dat verzoeker een gezonde meerderjarige man is, dat hij zes jaar scholing genoot en dat hij zijn scholing niet stopzette uit economische of veiligheidsoverwegingen. Dit doet geen afbreuk aan de bewijzen die werden bijgebracht en waaruit blijkt dat het merendeel van de personen die terugkeren, “*behoudens zij die op financiële steun of op een sociaal netwerk kunnen rekenen*”, in dergelijke omstandigheden terechtkomen. Wanneer enkel de nadruk op taalvaardigheden en ondernemingszin wordt gelegd, wordt er geen rekening gehouden met de economische, humanitaire en sociale werkelijkheid in Jalalabad. Het is te gemakkelijk om louter te bogen op verzoekers persoonlijke vaardigheden om aan te nemen dat hij niet in informele wijken of vluchtelingenkampen terecht zal komen. Op basis van deze vaardigheden “*en bij gebrek aan financiële draagkracht of sociaal netwerk*”, kan bezwaarlijk worden gesproken van een omkering van het begin van bewijs zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

2.2.1. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. In zoverre verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een belangenafweging had moeten doen, dient te worden opgemerkt dat het aan de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging hiervan jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhevig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen,

dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen en die ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij laat deze motieven geheel ongemoeid. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

In acht genomen dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de omstandigheden van de moord op D. en wat hierop volgde, nochtans cruciale elementen in zijn relaas; (ii) verzoekers houding en reactie na de moord op D. niet geloofwaardig is wanneer deze wordt vergeleken met de reactie die hij had op de moord op zijn broer; (iii) verzoeker niet-eenduidige en onaannemelijke verklaringen aflegde over de reactie van de dorpsoudsten nadat hij hen aanspoorde om klacht te gaan neerleggen; (iv) de handelwijze van verzoekers belager niet geloofwaardig is, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 10) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, de teloorgesane geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt voorts op omstandige wijze gemotiveerd waarom Jalalabad, rekening houdend met de bereikbaarheid van deze stad, de veiligheidssituatie aldaar en met verzoekers persoonlijke omstandigheden, in hoofde van verzoeker kan worden aanzien als een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing waar wordt gemotiveerd dat Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is in dit kader volledig ongemoeid. Deze motivering vindt steun in de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 11, nr.6, p.23-24), is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen. Zij vindt bovendien bevestiging in de informatie die verweerder door middel van een aanvullende nota neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 10, bijlage 1, p.34-35).

Waar verzoeker omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad beweert dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken dat rekening werd gehouden met de door het UNHCR aangehaalde relevante factoren om de intensiteit van het conflict te beoordelen, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker voert voor het overige geen elementen of informatie aan die afbreuk zouden kunnen doen aan in de bestreden beslissing opgenomen motivering aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad. Deze motivering

vindt steun in de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 11, nr.5 en 6) en is pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht of weerlegt, blijft zij onverminderd overeind. Uit de updates van de voormelde landeninformatie die door verweerder door middel van een aanvullende nota worden neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 10, bijlagen 1 en 2), blijkt bovendien dat de in de bestreden beslissing gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad nog steeds actueel is.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”

Verzoeker wijst op de kwetsbare positie van personen die terugkeren en op het risico dat zulke personen in moeilijke economische, sociale en humanitaire situatie terechtkomen. Hij wijst daarbij herhaaldelijk op de situatie in informele wijken, *settlements* en opvangkampen en uit de vrees dat hij in zulke plaats en de alhier heersende menonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. Verzoeker toont *in concreto* echter geheel niet aan dat hij in Jalalabad terecht zou komen in zulke plaats of onderworpen zou worden aan zulke omstandigheden. Hij gaat in zijn betoog ter zake immers volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing. Deze beslissing is, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, niet louter gebaseerd op zijn persoonlijke vaardigheden. In tegendeel wordt hierin op omstandige wijze uiteengezet dat (i) verzoeker een gezonde meerderjarige man is die zes jaar scholing genoot en die zijn scholing niet uit economische of veiligheidsoverwegingen stopzette; (ii) de financiële draagkracht van verzoekers familie groter is dan hij laat uitschijnen; (iii) verzoeker bovendien jarenlang werkloos bleef en, hoewel hij een vrouw en drie kinderen had, geen economische noodzaak kende om te gaan werken, waarbij het feit dat hij tot zijn 27e geen enkele economische activiteit uitoefende op een grote financiële draagkracht van zijn familiaal netwerk duidt; (iv) zijn ouders het zich bovendien konden permitteren om zijn broer te laten studeren aan privé-universiteiten in Jalalabad; (v) verzoeker zonder ooit zelf voor loon te werken in staat was om met het geld van zijn vader een tweedehandswagen te kopen; (vi) verzoeker in Jalalabad beschikt over een neef die er eigenaar is van een huis en die daarnaast nog over een voor verzoeker onbekend aantal jerib gronden beschikt; (vii) verzoeker daarnaast een oom heeft die dierenarts is en die zowel zijn moeder als zijn drie kinderen opvangt (viii) personen die hun toevlucht zoeken tot Jalalabad overigens terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op de ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten of weerlegt, door de Raad overgenomen. Aldus kan van verzoeker, die bovendien zelf de aandacht vestigt op het gegeven dat dit van personen die op financiële steun of op een sociaal netwerk kunnen rekenen mag worden verwacht, redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. Hij beschikt over een sterk familiaal netwerk dat zich tot in deze stad uitstrekt en dat de nodige financiële armslag heeft om hem te helpen om aldaar een menswaardig bestaan op te bouwen.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de motiveringsplicht niet worden aangenomen. Evenmin kan worden aangenomen dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Het redelijkheidsbeginsel is immers enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing en de bestreden beslissing staat, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten

en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.10. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER